

- ▶ Nejde jen o to, co se děje, ale hlavně o to, co s tím dělat. Výklad, který nedá odpověď na to, jak něco lépe udělat, a po kterém nenásleduje akce, je trochu zbytečný.
- ▶ Vydržte! Stojí to rozhodně za to!

Krásně to shrnula Kačka, když vypíchla: „*Chce to cvik a trpělivost. Tarot je hlavně práce se sebou, nejde o nátlak nebo urgenci, avšak o jemné ladění, odkrývání a laskavost k sobě.*“ A jak k tomu všemu dodává Petr Koucký: „*Každý pěšák bez věkové hranice svírá maršálskou hůl!*“

2) ZLATÁ BRÁNA OTEVŘENÁ

Simona Babčáková nedávno ve videopřednášce kromě mnoha jiného zmínila, že brány poznání se otevírají postupně a že první branou je **ochota**. Straaaašně to se mnou zarezonovalo! Už léta na konci kurzů a seminářů, v nichž se od sebe vzájemně učíme, upřímně děkuji právě za tu ochotu, se kterou jste přišli. Ani po dvaceti letech to neberu jako samozřejmost, naopak. Mohli jste dělat cokoliv jiného, válet se na gauči, sledovat telenovely, běhat, ale vy ne, vy jste přišli sem. A když jste nepřišli, čtete tyto řádky. Je to právě ta ochota něco dělat jinak, otevřít se a zkusit se zvednout z gauče pohodlí. Ale ta je „jen“ začátek. Jen je v uvozovkách, protože se ještě nikdy nic nestalo, dokud se něco nezačalo.

Druhou bránu Simona nazvala **odvahou**. A já zatleskala. Ochotně jste došli jinam než obvykle. Ale zůstat až do konce a spatřit o sobě a o svém životě mnoho, místy až jakože fakt hodně... nelichotivého je vskutku odvážný krok. Vyslechnout si to a přijít si sám na všechny ty brzdy a stíny a průsery, dát jim nová jména, která už se nevymlouvají na okolí, ale vycházejí zevnitř, to by leckdy ani Rambo nedal. Simonu ve videu utla stopáž a já pak pátrala po tom, jak je to dál.

Třetí bránu jsem spatřila při svém vlastním brblání nad tím, že se tady člověk může strhat a snažit a odmaskovávat jako blázen, a stejně není nic pořádně vidět. Stejně to k ničemu není a vlastně mám nový gauč, tak co bych na něm neležela. A tak jsem po tomto výlevu další krok po odvaze pojmenovala jako **úsilí**. Ono to pak prostě chce vydržet. Pracovat na tom, co jsme si zvolili, dát si s tím námahu a vydržet. Nějakou dobu se tam ty staré vzorce vytvářely, tak bude nějakou dobu trvat, než se obrousí na nové. Ta doba bude kratší, protože staré se usazovalo nevědomky, zatímco nové budujeme pěkně vědomě. Ale stejně si na to dejme čas a budme trpěliví, hlavně sami se sebou.

A když už u toho padáme na hubu a jsme samou vytrvalostí vyčerpání a schvácení, můžeme se opřít o čtvrtou bránu, **důvěru**. Ve vesmír, ve smysl, v proces a růst, v delfíní vibrace, v co kdo chce. Ale hlavně v sebe! Důvěra není: Ukaž a já ti uvěřím! Ale: Uvěřím a bude mi ukázáno. A tím se otevře ona kýžená pátá brána. Není to happy end, není to konec, ale **změna**. Důvod, pro který jsme sem přišli, pro co jsme se z toho gauče zvedli, díky kterému se zase posuneme dál v růstu, blíž k sobě. Změna, k níž ochotně přistoupíme, odvážně do ní vkročíme, usilovně s ní budeme pracovat a uvěříme, že vede k další a další a další změně, jediné jistotě, jakou máme.

S tarotem se můžete podívat, kde se právě teď vůči své změně nacházíte. Výkladem si můžete zvědomit to, co prožíváte, jak konkrétně to vypadá a k čemu vás to vede. Brána je pořád otevřená, stačí jen ochotně vstoupit. A kdo do ní vejde, tomu hlava sejde! Díky bohu!

3) TAROTOVÝ SLABIKÁŘ

„*Ta písmenka, to se naučí každý, ale číst je jako slova dohromady a ještě vědět, co říkají, to je to skutečné vykládání,*“ pravil takhle můj milý přítel, herec a dabér s nádherným hlasem a pravý gentleman Jiří Schwarz, který tím vlastně pojmenoval jeden tarotový nešvar. Tím je vykládat karty jednotlivě, jak jdou za sebou, naučeně a nepropojeně, jen podle hesel z knížek. Vždycky mě mile překvapí nový vhled někoho, kdo se tarotem nezabývá celý život jako já, a tak možná díky tomu vidí dál, jinam či odjinud. Zvláště když vysloví svůj moudrý vhled někdo s takovým hlasem, že si musíte říct o zopakování podstatného, protože vibrace zvuku, která myšlenku třímá, unáší hlavu bůh ví kam.

Když jsme si o tom pak s Jiřím u vína povídali, pokračoval v unášení, chci říct v rozvíjení této písmenkové techniky. „*Naučit se z knih obecné významy karet je jako poznat jednotlivá písmenka v abecedě. Poznám tu stříšku a nad kartou pak jakoby řeknu jen: M-Á-M-A. Ale propojit to dohromady a najít v tom celé slovo i s jeho podstatou nabífloat nejde.*“ (Stejně tak je těžké dávat pozor na obsah vět, když je v Českém ráji pronáší Gladiátor.) „*Každá opice pozná znak. Když jí předtím ukážeš, pod kterým číslem je banán, najde ho rychleji než člověk, protože má postřeh...*“ Ale najít v obrazu symbol a spojit jednotlivé kousky do smysluplné věty či hluboké odpovědi je to, co odděluje kvalitu od kvantity. Rozdíl je pak třeba jako mezi Bédou, co žhavl drát, a Karlem Hynkem Máchou. Diskotékové ducání sice zní jako definice zábavy, ale srdéčko se zachvěje, už jen když Jiří vydechne z úst první verš z Máje.